

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 325, s. 1) w zakresie mającym zastosowanie do skarżących;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 5 ust. 10 i art. 5 ust. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009⁽¹⁾, ponieważ nałożyły środki antydumpingowe na moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty wysyłane z Chińskiej Republiki Ludowej, podczas gdy zawiadomienie o wszczęciu postępowania wspominało jedynie o modułach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentach pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 1 i 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, ponieważ nałożyły środki antydumpingowe na moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty nieobjęte dochodzeniem antydumpingowym.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, ponieważ zastosowały metodologię nierynkową w celu obliczenia marginesu dumpingu dla produktów z państw posiadających gospodarkę rynekową.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 1 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, ponieważ przeprowadziły jedno dochodzenie dla dwóch różnych produktów (a mianowicie modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ogniwi).
5. Zarzut piąty dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, ponieważ dokonały ustalenia statusu gospodarki rynkowej skarżących ponad trzy miesiące po rozpoczęciu dochodzenia i po otrzymaniu wszystkich informacji koniecznych do obliczenia marginesów dumpingu.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 3 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, ponieważ nie zakwalifikowały oddzielnie szkody poniesionej przez przemysł Unii spowodowanej zarówno przez przywóz po cenach dumpingowych jak też inne znane czynniki i w konsekwencji nałożyły stawkę celną przewyższającą stawkę, jaka była konieczna w celu usunięcia szkody dla przemysłu Unii spowodowanej przez przywóz po cenach dumpingowych.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 20 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, ponieważ nie przekazały najważniejszych ustaleń dokonanych w toku postępowania i faktów, na podstawie których zamierzały wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51)

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2014 r. – Yingli Energy (Chiny) i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-161/14)

(2014/C 142/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Yingli Energy (Chiny) Co. Ltd (Baoding, Chiny); Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Baoding); Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Haikou, Chiny); Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Hengshui, Chiny); Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Tianjin, Chiny); Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Baoding); Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd (Baoding); Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Technology Co. Ltd (Pekin, Chiny); Yingli Energy (Pekin) Co. Ltd (Pekin); Yingli Green Energy Europe (Düsseldorf, Niemcy); Yingli Green Energy South East Europe GmbH (Grünwald, Niemcy); Yingli Green Energy France SAS (Lyon, Francja); Yingli Green Energy Spain, SL (La Moraleja, Hiszpania); Yingli Green Energy Italia Srl (Rzym, Włochy); i Yingli Green Energy International AG (Kloten, Szwajcaria) (przedstawiciele: A. Willems, S. De Knop i J. Charles, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 325, s. 66), w zakresie mającym zastosowanie do skarżących;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 10 ust. 12 i art. 10 ust. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009, ponieważ nałożyły środki wyrównawcze na moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty wysyłane z Chińskiej Republiki Ludowej, podczas gdy zawiadomienie o wszczęciu postępowania wspominało jedynie o modułach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentach pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 1 i 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009, ponieważ nałożyły środki wyrównawcze na moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty nieobjęte dochodzeniem antysubsydyjnym.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 2 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009, ponieważ przeprowadziły jedno dochodzenie dla dwóch różnych produktów (a mianowicie modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ogniwi).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 188, s. 93).

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2014 r. – PRS Mediterranean przeciwko OHIM – Reynolds Presto Products (NEOWEB)

(Sprawa T-166/14)

(2014/C 142/58)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: PRS Mediterranean Ltd (Tel Awiw, Izrael) (przedstawiciele: adwokaci A. Späth i V. Töbelmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Reynolds Presto Products, Inc. (Richmond, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 28 listopada 2013 r. w sprawach połączonych R 889/2012-2 i R 635/2012-2;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy NEOWEB dla towarów z klasy 19 – zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6 184 568

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą